

Sygn. akt VIII C 3030/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. w W. na rzecz pozwanej A. K. kwotę 585,97 zł (pięćset osiemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 3030/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 lipca 2018 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej A. K., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 1.145,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwaną w dniu 28 lipca 2015 roku umowy pożyczki na kwotę 600 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić wraz z prowizją w wysokości 150 zł w terminie 30 dni. Pozwana nie wywiązała się z umowy, w następstwie czego pożyczkodawca wystosował do niej 3 monity oraz wezwanie do zapłaty, z tytułu czego naliczył po 50 zł za każdy wystawiony dokument. Poza w/w należnościami na dochodzoną kwotę składają się skapitalizowane odsetki w łącznej wysokości 195,04 zł. Powód wskazał ponadto, że w dniu 3 sierpnia 2017 roku (...) Sp. z o.o. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz F.L. (...) Sp. z o.o., który to podmiot następnie, na mocy umowy z dnia 4 września 2017 roku scedował ją na rzecz powoda.

(pozew e.p.u. k. 3-6)

W dniu 17 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana

podniosła zarzut braku legitymacji biernej wskazując, iż nie zawierała przedmiotowej umowy pożyczki. Dodała, że prokuratura prowadziła z jej zawiadomienia postępowanie w sprawie bezprawnego posłużenia się jej danymi osobowymi w celu zawarcia umowy o prowadzenie rachunku w A. Bank. Po zawarciu tej umowy nieznana osoba przy użyciu jej danych osobowych zaciągnęła przez Internet szereg zobowiązań finansowych.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 12-13, postanowienie k. 18v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. Uzupełniając wyjaśnił, iż pożyczka została udzielona przez (...) Bank (...), który następnie w dniu 20 października 2016 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Sp. z o.o. Wskazał ponadto, że umowa pożyczki została zawarta w formie elektronicznej, po tym jak pozwana złożyła wniosek o pożyczkę i zaakceptowała jej warunki wysyłając stosowną wiadomość SMS.

(pismo procesowe k. 21-22)

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik pozwanej wyjaśnił, że pozwana nigdy nie zawierała umowy o prowadzenie rachunku nr (...) (...) (...), jakim posłużono się dla potrzeb pożyczki z dnia 28 lipca 2015 roku.

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa, dodatkowo zgłaszając zarzut braku legitymacji czynnej powoda wobec tego, że umowa pożyczki miała zostać zawarta przez (...) Bank (...), tymczasem powód przedłożył potwierdzenie przelewu wykonanego przez (...) Sp. z o.o.

(pismo procesowe k. 55-56, protokół rozprawy k. 178-179)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2015 roku (...) Bank (...) z siedzibą na Malcie wystawił na pozwaną A. K. fakturę nr (...) opiewającą na kwotę 750 zł, z czego kwota 600 zł została oznaczona, jako pożyczka, zaś kwota 150 zł, jako koszty administracyjne. W fakturze wskazano ponadto, że data spłaty wynosi 30 dni.

Tego samego dnia (...) Sp. z o.o. przelał na rachunek bankowy o numerze 40 2490 (...) (...), oznaczony, jako należący do A. K., kwotę 600 zł tytułem „600 PLN 30 dni (...)”.

(faktura k. 36, potwierdzenie przelewu k. 41)

Pozwana A. K. nigdy nie ubiegała się o pożyczkę w (...) Bank (...) z siedzibą na Malcie, nie posiadała również konta bankowego w A. Bank.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:08:19-00:13:35 w zw. 00:14:50 z elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 3 lutego 2020 roku)

Zapisy ręczne, w funkcji podpisów o brzmieniu (...) znajdujące się na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym numer 40 2490 (...) (...) zawartej w dniu 10 lipca 2015 roku z (...) Bank S.A. nie zostały nakreślone przez A. K..

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. umorzył dochodzenie m.in. w sprawie podrobienia w celu użycia, jako autentycznego w dniu 10 lipca 2015 roku w Ł. podpisu A. K. na dokumencie „Umowa rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego numer (...)” w pozycjach „Podpis klienta” oraz pod

dokumentem „Instrukcja doręczenia przesyłki proceduralnej do klienta indywidualnego (...) Bank S.A.” w pozycji „podpis klienta”, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k., wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

(postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 16v.-17, ekspertyza kryminalistyczna k. 159-166)

W dniu 20 października 2016 roku (...) Bank (...) zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbył na rzecz cesjonariusza wierzytelność opisaną, jako przysługującą wobec A. K. z tytułu umowy z dnia 28 lipca 2015 roku. Wierzytelność ta była następnie przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 sierpnia 2017 roku zawartej przez (...) Sp. z o.o. w W. z F.L. (...) Sp. z o.o. w R. oraz z dnia 4 września 2017 roku zawartej przez F.L. (...) Sp. z o.o. w R. z (...) Sp. z o.o. w W..

(umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem k. 24-26, k. 30-32, k. 33-35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Ponadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że łączy go z pozwaną A. K. jakikolwiek stosunek prawny mogący uzasadniać żądanie pozwu, w szczególności nie wykazał, aby pozwana była stroną umowy pożyczki z dnia 28 lipca 2015 roku. Wprawdzie powód załączył do akt sprawy potwierdzenie przelewu kwoty 600 zł tytułem „600 PLN 30 dni (...)” na rachunek bankowy numer 40 2490 (...) (...), oznaczony, jako należący do A. K., to jednocześnie pozwana od samego początku stała na stanowisku, iż nie zawierała z pierwotnym wierzycielem żadnej umowy, zaś przedmiotowy rachunek bankowy nie należy do niej. Na poparcie zgłoszonych twierdzeń pozwana wniosła o załączenie w poczet materiału dowodowego kserokopii dokumentów z akt 2Ds 1524/15, w szczególności złożonego przez nią zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oraz ekspertyzy kryminalistycznej, z treści której jednoznacznie wynika, że podpisy o brzmieniu (...) złożone pod umową rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nr 40 2490 (...) (...) zawartej w dniu 10 lipca 2015 roku z (...) Bank S.A., a także pod kartą klienta oraz instrukcją doręczenia przesyłki proceduralnej, nie zostały przez nią nakreślone. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, iż powód nabył względem pozwanej wierzytelność pieniężną, skoro wierzytelność taka nigdy nie istniała, albowiem pozwana nie zawierała umowy pożyczki, z której powód wywodzi swoje żądanie. W świetle powyższej konkluzji jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że na potwierdzenie łączącego pozwaną z pierwotnym wierzycielem stosunku zobowiązaniowego powód przedłożył wyłącznie niepodpisaną fakturę nr (...), co w żaden sposób nie dowodzi zaciągnięcia zobowiązania przez pozwaną. Wprawdzie powód złożył także inne dokumenty rzecz jednak w tym, że w przypadku umowy pożyczki jest ona niewypełniona, w szczególności brak jest w jej treści danych pozwanej, jak również relewantnych postanowień w zakresie m.in. kwoty pożyczki, okresu trwania zobowiązania, wysokości oprocentowania. Z kolei potwierdzenie przelewu z k. 41 opiewające na kwotę 600 zł dotyczy transakcji wykonanej przez (...) Sp. z o.o., tymczasem z twierdzeń powoda jednoznacznie wynika, że pożyczkodawcą był zupełnie inny podmiot, tj. (...) Bank (...), a powód nie podnosi, aby (...) Sp. z o.o. działała, jako pośrednik pożyczkodawcy. Nie budzi przy tym wątpliwości, że dla wykazania, iż pozwana zaciągnęła pożyczkę przez Internet niezbędnym było również wykazanie, że założyła ona konto na portalu pożyczkodawcy, spełniła warunki udzielenia pożyczki określone w § 3 Ogólnych Warunków Udzielania P. przez (...) Bank (...) oraz dostarczyła pożyczkodawcy dokumenty wymienione w § 6 tychże. Na powyższe powód nie przedstawił jednak żadnego dowodu, choć to na nim z mocy art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego, z którego wywodzi skutki prawne.

Z powyższych względów Sąd uznał, że pozwana A. K. nie jest biernie legitymowana do występowania w przedmiotowej sprawie, czego konsekwencją musiało być oddalenie powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 585,97 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz poniesione przez pozwaną koszty podróży.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.